

mellém Virksomhederne og hævde, at der er Forskel paa de Penge, der i Virkeligheden maa opfattes som Sparemidler, og de Penge, der indsættes af den paagældende Person eller Forretning, fordi man nu en Gang ser sin Fordel ved at have et Pengeinstitut, der tager mod ens Indbetalinger og foretager Udbetalinger, og hvor man kan anbringe sine Penge baade for ikke selv at ligge med dem, og fordi man paa den Maade indvinder nogle Renter. Vi har villet gøre et Forsøg paa at trække en Grænse ved at sige, at Sparemidlerne, selv om de staa i en Bank paa Kontrabog, skal anbringes efter de Regler, der gælder for Sparekassemidlers Anbringelse.

Vi har i saa Henseende haft et Forbillede i, hvad der af Bank- og Sparekassékommisionen var foreslaaet, for saa vidt angaar de Banker, der i Henhold til den gældende Lovgivning om ministeriel Stempelbegunstigelse har kunnet have en Sparekasssevirkomhed ved Siden af deres Bankvirkomhed, fordi de har haft denne Stempelbegunstigelse paa Kontrabøger. Kommissionen mente, at man ikke kunde foreslaa at fratage dem den Stempelbegunstigelsesret, de havde faaet, og man gik derfor den Vej at sige, at hvis de vilde beholde den, maatte de underkaste sig Sparekasseinspektørens Tilsyn og forskelligt andet, for saa vidt angaar de Midler, der beroede i disse Bankers Sparekasseseafdeling. Ændringsforslaget gaar nu ud paa, at der i Bankloven skal indsættes Bestemmelser, hvorefter de Banker, der tager mod Indskud paa Kontrabog — Mindretallet gaar ud fra, at disse Indskud som Regel af de paagældende betragtes som Sparekasseindskud —, skal udsondre disse Midler som en særlig Sparekasseseafdeling, og for deres Anbringelse skal der gælde de samme Regler som for Sparekasserne med Hensyn til deres Anbringelse af deres Midler. Og som Sikkerhed for disse Indskydere af Sparemidler paa Kontrabog skal der udsondres en særlig Garanti- eller Reservefond, der skal udgøre mindst 15 pCt. Det er det, som det efter Sparekasseloven kan forlanges, at Sikkerhedsfonden, der begynder med 5 pCt., skal føres op til.

Denne Fordring, at Bankerne for Sparemidlernes Vedkommende skal være underkastet de samme Regler som Sparekasserne, kan ikke paa nogen som helst Maade komme til at genere Bankerne, thi hvis der var Folk, der paa Kontrabog vilde indsætte Midler, der ikke var Spare-

midler, kan Banken selvfølgelig tilkønde-give, at dette ikke er Meningen med Kontrabogen, at Banken kan forstaa, at det her drejer sig om Penge, der skal gaa ind og ud, og som tænkes anvendte som Bankmidler, og derfor vil Banken ikke udstede nogen Kontrabog paa dem. Denne Fordring vil altsaa ikke genere Bankerne, og det saa meget mindre, som en hel Række af Banker ikke har haft denne Stempelbegunstigelsesret. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at naar Bankerne saa stærkt har ønsket at faa Stempelfrihed for Kontrabøger, har det efter min Mening været, fordi man paa den Maade vilde søge at faa fat paa Sparemidler, hvilket Bankerne ingen som helst Berettigelse har til. Det vilde være overmaade uheldigt, hvis Stempelbegunstigelsen for Bankerne i Almindelighed skulde føre til, at Sparemidlerne anbragtes i Bankerne og af dem benyttedes til almindelig Bankvirkomhed, til Køb af Veksler, Financiering af Byggeforetagender o. s. v. Naar Lovgivningsmagten har anset det for nødvendigt at drage retsnævne Grænser for, hvorledes en Sparekasse maa anvende sine Midler, er det naturligvis sket af Hensyn til Sparerne og ikke for at genere Sparekasserne. Og naar der nu her foreslaas yderligere skærpede Regler, er det naturligvis ogsaa af Hensyn til Sparerne. Men naar Lovgivningsmagten mener at have denne Forpligtelse overfor Sparerne i det Øjeblik, disse anbringer deres Sparemidler i Sparekasser, maa det erkendes, at den har den samme Forpligtelse, hvor Talen er om Anbringelse af Sparemidler i Banker. Man kan ikke saadan skille de to Ting fra hinanden og sige: Hvis Folk indsætter deres Sparemidler i en Bank, har vi ikke nogen som helst Forpligtelse til at træffe Bestemmelser om, hvordan disse Midler skal anbringes. Saa længe det anses for nødvendigt at fastsætte visse Regler for Anvendelsen af Sparemidler, naar disse indsættes i Sparekasser, maa der være en lige saa stor Nødvendighed derfor ved tilsvarende Midlers Anbringelse i Banker.

Men ved Siden heraf er der et andet Synspunkt, som ogsaa er nævnt i Mindretalsbetænkningen, og som jeg her skal slutte med at understrege. Det er, at der for Tiden er saa meget mere Grund til at træffe Bestemmelser for Anbringelsen af de i Banker indsatte Sparemidler svarende til de Bestemmelser, der staa i Sparekasseloven, som der sikkert i den kommende Tid hos Ejendomsbesiddere, saavel dem, der opfører nye Bygninger, som dem,